

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2012. december 12. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A hűtlen kezelés büntette miatt az **I.rendű vádlott ÉS TÁRSA** ellen indított büntetőügyben a **Gyulai Törvényszék** 2012. június 19. napján kihirdetett **13.B.41/2011/155.** számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

Az I. rendű vádlottal szemben a hűtlen kezelés büntettének vádja alóli felmentésre vonatkozó rendelkezést **m e l l ő z i .**

Egyebekben az első fokú ítéletet **helybenhagyja.**

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A Gyulai Törvényszék, mint elsőfokú bíróság az I. rendű és a II. rendű vádlottat a Btk. 319. § (1) bekezdésébe ütköző, és a (3) bekezdés c) pontja szerint minősülő, folytatólagosan elkövetett hűtlen kezelés büntette miatt - egyezően - 2 év, végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett börtönre, és 5 év, az ügyvezető igazgatói foglalkozástól és az igazgatósági tag tisztség viselésétől eltiltásra ítélte. Kötelezte a vádlottakat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az I. rendű vádlottat az ellene a Btk. 319. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő hűtlen kezelés büntette miatt emelt vád alól a Be. 331. § (1) bekezdésére történő hivatkozással, de elévülés okából felmentette.

Az első fokú ítélettel szemben fellebbezést jelentettek be:

- Az ügyész az I. rendű vádlott terhére a tényállás I/A. 1./ pontjában részletezett cselekmény kapcsán a behajtási kötelezettség elmulasztásával megvalósított hűtlen kezelés büntettében való bűnösségének megállapítása végett (mely

részcselekmény a folytatólágosság egységébe tartozik), míg a hitelkihelyezés miatt ugyanezen tényállási pont tekintetében a felmentő rendelkezés helyett elévülés címén az eljárás megszüntetése érdekében,

- Az I. rendű vádlott és védője bűncselekmény hiányában történő felmentés,
- A II. rendű vádlott és védője felmentés végett.

Mindkét védő a fellebbezést írásban részletesen indokolta. Ebben az I. rendű vádlott védője már megalapozatlanság miatt az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

A fellebbviteli főügyészség átiratában az I. rendű vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta és indítványozta a tényállás I/A. 1./ pontjában foglalt cselekmény elkövetésének megállapítását azzal, hogy az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatosan nem merítette ki teljes egészében a vádat, hiszen az a hitel behajtásával kapcsolatos kötelezettség elmulasztását is az I. rendű vádlott terhére róta. Ezért indítványozta az első fokú ítélet tényállásának ezzel történő kiegészítését, valamint annak megállapítását, hogy ez a részcselekmény beletartozik az ugyanilyen elkövetési magatartással folytatólágosan megvalósított hűtlen kezelés büntettébe. Egyebekben az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A fellebbezési nyilvános ülésen az ügyész továbbra is fenntartotta az I. rendű vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezést. A már kifejtett indokokra figyelemmel indítványozta a vádlott bűnösségének megállapítását e cselekményben is azzal, hogy így tekintse a büntetést vele szemben kiszabottnak. Észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem felel meg az úgynevezett belső arányosságnak, mert álláspontja szerint a II. rendű vádlott esetében súlyosabb büntetés kiszabása lett volna indokolt, erre azonban a másodfokú eljárásban a súlyosítási tilalom miatt nincs törvényi lehetőség.

Az I. rendű vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen fenntartotta az írásban benyújtott fellebbezésének indokolásában írtakat, és az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, mert a szakértők általuk is elismerten hiányos dokumentációkból dolgoztak, továbbá nem vették figyelembe azt, hogy az 1996. évi CXII. törvény, valamint a 14/2001. (III. 09.) PM rendelet nem vonatkozik a pénzügyi vállalkozásokra. Sérelmezte, hogy - álláspontja szerint - az eljárás során a bizonyítási teher megfordult és a vádlott volt kénytelen bizonyítani különböző dokumentumok beszerzésével az ártatlanságát. Az eljárás során az I. rendű vádlott által csatolt okirati bizonyítékokat azonban az elsőfokú bíróság

Bf.I.417/2012/5.

figyelman kívül hagyta. Sérelmezte a bizonyítási indítvány elutasítását is, és indítványozta, hogy a megismételt eljárásban a szakértők válasszák külön az **(1. sz. gazdasági társaság megnevezése)** 2003. júliusa előtti és azt követő monitoring tevékenységét.

A II. rendű vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen fenntartotta írásban benyújtott, részletesen indokolt fellebbezését. Továbbra is arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg azt, hogy a II. rendű vádlott önálló döntési jogkörrel bíró, vezető tisztségviselője volt az **(1. sz. gazdasági társaság megnevezése)**-nek. Ezzel szemben - álláspontja szerint - az rt. igazgatási üléseiről készült, és az elsőfokú eljárásban becsatolt jegyzőkönyvekből, valamint egyes hitelek prolongálását kérő beadványokra az 1. sz. tanú vezérigazgató által írt feljegyzésekből egyértelműen az állapítható meg, hogy a II. rendű vádlott ilyen önálló döntési jogkörrel nem rendelkezett.

Mindezekre figyelemmel elsődlegesen bűncselekmény hiányában, másodlagosan bizonyíték hiányában kérte a II. rendű vádlott felmentését, ugyanakkor csatlakozott az I. rendű vádlott védője által előterjesztett hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezéshez is.

Az I. rendű vádlott védőjéhez csatlakozva arra hivatkozott, hogy tevékenysége során károkozási szándék nem vezette.

A II. rendű vádlott is mindenben csatlakozott védőjéhez.

A másodfokú bíróság az ügyészi fellebbezést a fellebbviteli főügyészszégi átiratban írtak szerint ítélte alaposnak, míg a védelmi fellebbezéseket alaptalanoknak találta.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges és lehetséges körben lefolytatta, eljárása során perrendi hibát nem vétett.

Az elsőfokú bíróság a további bizonyítási indítványt megalapozottan utasította el, annak indokával a másodfokú bíróság is egyetértett. Az ítélet tábla álláspontja szerint sem szükséges az ügyben további bizonyítás elrendelése.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat mérlegelési körébe vonta és döntően megalapozott tényállást állapított meg, azt az iratok egybehangzó adatai alapján (Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja) a másodfokú bíróság csak az alábbiak szerint helyesbítette, illetve egészítette ki:

Az I/A. 2./ pont (első fokú ítélet 7. oldal 1. bekezdése) a (szerződés száma) számú hitel vonatkozásában a tőke helyesen 15.262.437,- forint.

Az I. rendű vádlott által okozott vagyoni hátrány összesen 100.783.851,- forint (figyelemmel a tényállás I/A. 1./ pontjában foglalt és a folytatólagosság egységébe tartozó cselekményre is), amiből 45.203.188,- forint megtérült, a meg nem térült vagyoni hátrány összege 55.580.663,- forint.

A tényállás II/B. 1./ pontjában részletezett cselekménnyel okozott vagyoni hátrány összege 7.100.552,- forint (az elsőfokú bíróság nem összesítette a két hitellel okozott vagyoni hátrányt).

A II/B. 6./ pontban részletezett magatartással okozott vagyoni hátrány összege 21.807.484,- forint.

A II/B. 9./ pont esetében a vagyoni hátrány összesen 5.716.584,- forint.

A II/B. 22./ pontban részletezett magatartással okozott vagyoni hátrány összege 10.011.010,- forint, amiből 4.794.389,- forint megtérült.

A II/C. pontban részletezettek alapján a vagyoni hátrány összege 61.640.978,- forint.

Így a II. rendű vádlott által a tényállás II/A., II/B., II/C. pontjában foglalt cselekmények kapcsán okozott vagyoni hátrány összege 287.759.588,- forint, amiből 189.184.408,- forint megtérült.

A tényállás I/A. 1./ pontja szerint az I. rendű vádlott vagyoni hátrányt okozó kötelességszegő magatartása nem csak abban nyilvánult meg, hogy a hitelt megfelelő biztosíték nélkül nyújtotta, hanem abban is, hogy annak behajtása érdekében a szükséges intézkedéseket nem tette meg. Ezért ez utóbbi fordulattal az ügyészi indítványtól eltérően, a tényállást nem kellett kiegészíteni.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása megalapozott, azt a másodfokú bíróság az előbb írt kiegészítésekkel, illetve helyesbítésekkel a másodfokú felülbírálat során irányadónak tekintette.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság az ügy érdemi felülbírálatára kiható eljárási szabályt nem sértett, és az előbb írtak szerint tényállása is teljes mértékben megalapozott, nincs ok az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére. A felmentésre irányuló fellebbezések pedig a bizonyítékok mérlegelését támadták.

Az elsőfokú bíróság megfelelően rámutatott arra, hogy a vádlottak tagadásával és ténybeli előadásával szemben mely bizonyítékok (így tanúvallomások, Bf.I.417/2012/5.

szakértői vélemények, a szakértők tárgyaláson tett nyilatkozata, okirati bizonyítékok, illetve az rt. szabályzata) alapján látta megállapíthatónak a bűncselekmény elkövetését.

Itt tartja szükségesnek a másodfokú bíróság helyesbíteni az első fokú ítélet indokolását a következők szerint:

- Mellőzi a 26. oldal 2. bekezdésének 1. mondatát, mert az internetről szerzett információ nem minősül köztudomású ténynek. Köztudomású az a tény, ami további bizonyítást nem igényel (Be. 75. § (3) bekezdés). Az interneten történő közzététel, hozzáférhetőség, bár sokak számára elérhető és megismerhető, köztudomásúnak mégsem tekinthető, hiszen a közzététel, még nem jelenti az információ tartalmának bizonyítottságát.
- Helyesbítette a 29. oldal 1. bekezdésének utolsó szavát akként, hogy **a 2. sz. tanú** vallomásának itt hivatkozott részét az elsőfokú bíróság nem kirekesztette a bizonyítékok közül, hanem azt elvetette. A Be. 78. § (4) bekezdése szerint az olyan bizonyítási eszközből származó tény nem értékelhető bizonyítékként, amit a hatóság bűncselekmény útján, más tiltott módon, vagy a résztvevők eljárási jogainak lényeges korlátozásával szerzett meg. **A 2. sz. tanú** vallomását, illetve hivatkozott vallomás részét azonban a bíróság az eljárási szabályok betartásával, tehát nem törvénysértő módon szerezte meg. Ezért annak kirekesztése nem szükséges, azt az elsőfokú bíróság az egyéb bizonyítékokkal egybevetve döntött úgy, hogy bizonyítékként nem veszi figyelembe, azaz elveti.

Az előbbi bizonyítékok elvetésével sem vált azonban megalapozatlanná az elsőfokú bíróság tényállása, figyelemmel az előbb már hivatkozott és részletesen, körültekintően megvizsgált egyéb bizonyítékokra.

A vádlottak védekezésében, így az I. rendű vádlott írásbeli vallomásában, valamint a védők észrevételeiben és perbeszédeiben, majd a fellebbezésükben is előadottak, mind ismertek voltak az elsőfokú bíróság előtt is.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megfelelően számot adott arról, hogy e vallomásokban, illetve észrevételekben előadott felvetések ellenére miért látta megállapíthatónak részben a hitelek kihelyezése során elkövetett, részben a hitelek behajtása iránt elmulasztott magatartásokban megnyilvánuló kötelességzegéseket.

Nem vitás, hogy az elmúlt 10-15 évben a bankok hitelezési gyakorlatában is az volt látható, hogy minél kedvezőbb hitelkonstrukciók ígéretével egyre több ügyfelet csábítottak arra, hogy meggondolatlanul, anyagi erejüket meghaladóan vegyenek fel hitelt. Részben ezért is dőlt be olyan sok hitel (a jelen ügy jellegére figyelemmel ide

nem értve a devizahiteleket). Az, hogy ilyen ügyekben történt-e felelősségre vonás, vagy az milyen okból maradt el, nem a bíróság feladata megállapítani.

A bíróság csak olyan ügyben, és csak olyan személlyel szemben járhat el, akikkel szemben vádemelésre került sor.

A jelen ügyben az I. és a II. rendű vádlott tevékenységét kellett a bíróságnak vizsgálnia, függetlenül attól, hogy esetlegesen más felelőssége is felmerülhetett. Ez azonban nem jelenti automatikusan a vádlottak büntetőjogi mentesülését.

Az I. rendű vádlott védője alapvetően azt kifogásolta, hogy a hitelintézetekre és a pénzügyi vállalkozásokra nem ugyanazok a szabályok vonatkoztak, és ezt sem a szakértők, illetve a szakértői véleményeket elfogadó elsőfokú bíróság sem vette figyelembe.

Az **(1. sz. gazdasági társaság megnevezése)**, mint a **(2. sz. gazdasági társaság megnevezése)** egyik lányvállalata működött, és mint pénzügyi vállalkozásra, rá enyhébb, illetve más szabályok vonatkoztak, mint a hitelintézetekre.

Az elsőfokú bíróság az ítélet 4-5. oldalán foglalja össze, hogy az **(1. sz. gazdasági társaság megnevezése)**-re milyen szabályok vonatkoztak, illetve azt, hogy a vádlottak saját hatáskörben, még ha a **(2. sz. gazdasági társaság megnevezése)** vezérigazgatóját, vagy igazgatósági tagját tájékoztatniuk kellett is, milyen tevékenységet folytattak önállóan a hitelügyintézés során. Az rt. hitelezési szabályzata és pénzügyi lízing szabályzata (melynél fel sem merül, hogy az ne a pénzügyi vállalkozásra, hanem a hitelintézetre vonatkozna), a hitelnyújtás során ésszerű kockázatvállalást, és megfontolt hitelezési magatartást írt elő. Ennek teljesítése, a köteleességszerű eljárás pedig már megköveteli azt, hogy a hiteligénylő megfelelő minősítése (bírálati tevékenység), illetve a megfelelő fedezet bevonása megtörténjen. Amennyiben ez nem valósul meg, az már a vagyonkezelési kötelezettség szándékos megszegését jelenti, és az eshetőlegesen szándékot arra, hogy a hitel (kölcsön) behajthatatlansága miatt az rt.-t vagyoni hátrány éri.

Alapítan az a védelmi érvelés, mely szerint a bíróság és a szakértők tévesen vonatkoztatták az 1996. évi CXII. törvény, valamint a 14/2001. (III. 09.) PM rendelet rendelkezéseit az **(1. sz. gazdasági társaság megnevezése)** működésére. A hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló törvény külön előírásokat tartalmaz a hitelintézetekre és a pénzügyi vállalkozásokra. Ez utóbbiak lényegesen szűkebb hatáskörrel rendelkeznek, mint a hitelintézetek, így például betéteket nem gyűjthetnek. Az **(1. sz. gazdasági társaság megnevezése)**, illetőleg a **(2. sz. gazdasági társaság megnevezése)** e jogszabályi Bf.I.417/2012/5.

rendeletek figyelembe vételével alakította ki saját szabályzatát, amelyet az engedély megadásával az Állami Pénz- és Tőkepiaci Felügyelet is jóváhagyott. Nyilvánvaló, hogy a jogszabályi rendelkezéseken alapuló belső szabályzat olyan kötelezettségeket írt elő mindkét vádlott számára, amelyek megszegéséért nem csak munkajogi, hanem büntetőjogi felelősséggel is tartoztak.

A védelem azzal is érvelt, hogy a hitel nyújtásához nem volt szükség írásos hitelkérelem benyújtására. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában ezzel is részletesen foglalkozott. A rendelkezésre álló iratok alapján megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy ha nem is volt például formanyomtatvány rendszeresítve a hitelkérelemhez, de annak igényléséhez meghatározott dokumentumok benyújtására volt szükség. Ezek együttesen pedig nyilvánvalóan már hitelkérelemnek voltak tekinthetők.

A vádlottak a rájuk bízott vagyonnal gazdálkodtak, amelynek során nyilván kellő gondossággal kellett eljárniuk a vagyon megóvása, gyarapítása érdekében. Az első fokú ítélet tényállásában foglalt magatartással a vádlottak kötelességszegése a hitelek kihelyezése során kétség kívül megállapítható volt. Az sem vitás, hogy a vádlottak azzal, hogy a lejárt követelések vonatkozásában a behajtás iránt szükséges intézkedéseket nem tették meg, szintén szándékosan megszegték a kötelességüket, és ezzel az rt.-nek vagyoni hátrányt okoztak.

E mulasztásukra nem elfogadható az a kimentő védekezésük, hogy jobb volt a pénzben történő visszafizetés, mint a fedezetek értékesítésével bajlódni, hiszen így esetenként évekig sem történt teljesítés.

Az rt. hitelpolitikájának célja az volt, hogy az induló mezőgazdasági vállalkozásokat kezdetben hitellel segítse, illetve beruházáshoz (például gépek vásárlásához) nyújtson hitelt. A hitelnyújtásnak tehát nem az volt, és nem is az lehetett a célja, hogy ezek a gazdálkodó szervek ebből a hitelből fedezzék működésüket, majd a hitelként felvett összeget elköltve, csődbe menjenek, felszámolás alá kerüljenek (például (csoport megnevezése) csoport) és a hitelt ne fizessék vissza.

A vállalkozások a hitelt nem is akarták visszafizetni, azt forgótőkeként használták. Abból a tényből viszont, hogy amikor utóbb a visszafizetések iránt a szükséges intézkedéseket az rt. megtette, és a kihelyezett hitelekből jelentős összeget a vállalkozások visszafizettek, kiderült, hogy ezek a hitelek a lejártukkor is behajthatók lettek volna.

A prolongálás (azaz a lejáratí idő meghosszabbítása) szintén a hitel forgótőkekénti használatát tette lehetővé. Ezzel nem változott ugyan az rt. kihelyezett hitelállománya, de az rt.-nek értékvesztést kellett elszámolnia.

Az, hogy az előbb részletezettek miatt az rt.-t vagyoni hátrány érte, jól szemléltetik az első fokú ítélet 53. oldal 3. bekezdésében írtak, mely szerint a 300.000.000,- forint jegyzett, és a 307.000.000,- forint saját tőkéjű pénzügyi vállalkozásnak 618.000.000,- forint nem problémamentes hitelintézmény volt, illetve hogy 2006. december 31. napjáig 779.282.037,- forint tőketartozás után 570.546.306,- forint értékvesztést számoltak el, azaz ennyi volt az rt. vesztesége.

Ilyen körülmények között fokozott gondossággal kellett volna a szabályok maradéktalan betartásával intézni a hitelkihelyezéseket és haladéktalanul mindent meg kellett volna tenni a követelések lejáta után a fedezetekből való igény kielégítése, vagy legalább részbeni behajtása végett.

Az első fokú ítélet 5. oldal 2. bekezdése az iratok tartalmának megfelelően rögzíti, hogy a vádlottak saját hatáskörükben jártak el, az hogy ezen ügyletekről esetlegesen a **(2. sz. gazdasági társaság megnevezése)** vezérigazgatóját, illetve az igazgatóságot is tájékoztatták, a vádlottak köteleességszegését nem érinti.

Mindezekre figyelemmel nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottak bűncselekményét folytatólagosan elkövetett hűtlen kezelés bűntettében megállapította.

Ezért a tényállást, de valójában a bizonyítékok mérlegelését támadó fellebbezések eredményre nem vezethettek. Megalapozott tényállás esetén ugyanis nincs lehetőség a másodfokú eljárásban a bizonyítékok eltérő mérlegelésére.

Ami a tényállás I/A. 1./ pontjában foglalt cselekményt illeti:

Azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az I. rendű vádlottnak a hitel kihelyezésével elkövetett cselekménye (1999. október 13.) nem tartozik a folytatólagosság egységébe, és így önálló cselekményként a Btk. 319. § (1) bekezdésébe ütköző, és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő hűtlen kezelés bűntettének minősülne, ami azonban figyelemmel a feljelentés időpontjára, a büntetőeljárás megindulásakor már elévült. Tévedett azonban, amikor az elévülés címén felmentő rendelkezést hozott, mert ilyen esetekben a Be. 332. § (1) bekezdés a) pontja alapján az eljárás megszüntetésének van helye.

A felmentő rendelkezés azonban nem csak eljárási, hanem anyagi jogi okból is téves volt. Az elsőfokú bíróság ugyanis figyelmen kívül hagyta azt a vád

tárgyává tett és általa a tényállásban is helyesen megállapított tény, hogy az I. rendű vádlott kötelességszegő magatartása nem csak a fedezet nélküli hitel nyújtásában, hanem annak lejárta után a behajtás iránti szükséges intézkedések elmulasztásában is megnyilvánult. Az irányadó tényállás szerint az ügyfél 2002. szeptember 19. napjától nem fizette a hitelt, az I. rendű vádlottat tehát ettől a naptól kezdve terheli a mulasztásban megnyilvánuló kötelességszegés. Ez a magatartása viszont a folytatólagosság körébe illeszkedik. Tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor az I. rendű vádlottnak ezt a cselekményét nem bírálta el, azt a tényállásból, mintegy kirekesztette. Az elkövetési időpontra figyelemmel (behajtás elmulasztása) ez a cselekmény is a folytatólagosság egységébe tartozik, ezért ezt a másodfokú bíróság ekként értékelte, és az I. rendű vádlott által összesen okozott vagyoni hátrány összegét ennek figyelembevételével állapította meg. Ez a módosítás nem érintette a bűncselekmény minősítését.

Az előbb írtakra figyelemmel a másodfokú bíróság az első fokú ítélet felmentő rendelkezését mellőzte. Egyebekben az elsőfokú bíróság a törvénynek megfelelően minősítette a vádlottak tényállásban részletezett cselekvőségét.

Ugyanakkor a másodfokú bíróság álláspontja szerint mindkét vádlottnak valamennyi cselekmény vonatkozásában a vagyoni hátrány okozására csak az eshetőleges szándéka állt fenn, azaz belenyugodtak abba, hogy az rt.-t vagyoni hátrány érheti.

A bűnösségi körülményeket vizsgálva a másodfokú bíróság mellőzte az I. rendű vádlott terhére értékelni a kitartó szándékú elkövetést, hiszen az a bűncselekmény jellegére figyelemmel a folytatólagosság megállapítása mellett a konkrét ügyben nem értelmezhető. Az elsőfokú bíróság - helyesen - a vádlottak terhére értékelte a folytatólagos elkövetést, ezen belül külön nyomatékmal bír mindkét vádlott esetében az, hogy a cselekményeket több éven keresztül valósították meg.

Mindkét vádlott esetében az ítélőtábla nyomatékos enyhítő körülményként értékelte az időmúlást, hiszen a bűncselekmények elkövetése óta 8-10 év telt el, valamint azt, hogy mindkét vádlott hosszú ideje áll (mintegy 5 éve) büntetőeljárás hatálya alatt.

Az így helyesbített bűnösségi körülményekre figyelemmel sem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a büntetési célokat mindkét vádlott esetében a törvényi minimumban megállapított szabadságvesztéssel elérhetőnek találta. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban a kiszabott büntetések - az első fokú ítéletben írtaktól eltérően - nem felelnek meg az úgynevezett belső arányosság követelményének. A II. rendű vádlott által okozott vagyoni hátrány csaknem kétszerese volt annak, mint amit az I. rendű vádlott okozott. A másodfokú bíróság helyesbítette az első fokú ítélet

indokolását abban is, hogy az I. rendű vádlott is „csak” eshetőleges szándékkal követte el a bűncselekményt. Ezért a II. rendű vádlott esetében indokolt lett volna a próbaidő hosszabb tartamban történő megállapítása. Erre azonban a súlyosítási tilalom folytán a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség, ezért csupán ennek megállapítására szorítkozott a másodfokú bíróság.

Ebből viszont az is következik, hogy a másodfokú bíróság az I. rendű vádlott esetében a bűncselekmény tárgyi súlyával, és az I. rendű vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel arányban állónak ítélte meg a kiszabott szabadságvesztés és próbaidő tartamát, ezért nem tartotta indokoltnak azt, hogy a szabadságvesztés tartamát az úgynevezett enyhítő szakasz alkalmazásával enyhítse.

Az elsőfokú bíróság helyesen járt el akkor is, amikor a vádlottakat foglalkozástól eltiltásra is ítélte. E körben azonban tévesen hivatkozott a Btk. 56. § (3) bekezdésére, mert az az elkövetéskor még nem volt hatályban. Az elsőfokú bíróság egyébként helyesen, mindkét vádlottra az elkövetéskori anyagi jogi rendelkezéseket alkalmazta. Ezért a foglalkozástól eltiltás esetében a másodfokú bíróság helyesbítette a jogszabályi hivatkozást a Btk. 56. § (2) bekezdésére.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a kedvező személyi körülményekkel bíró, büntetlen előéletű vádlottakkal szemben a szabadságvesztés végrehajtását felfüggesztette, és az időmúlásra is figyelemmel annak tartamát az I. rendű vádlott esetében arányosan állapította meg. A másodfokú bíróság az előzőekben már kifejtette, hogy a II. rendű vádlott esetében indokoltnak látta volna a próbaidő hosszabb tartamának megállapítását.

Az elsőfokú bíróság a bűnügyi költség viselése tárgyában is a jogszabályi előírásoknak megfelelően döntött.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla az ügyészi fellebbezést alaposnak, a vádlottak és védőik fellebbezését alaptalannak ítélte, ezért az első fokú ítéletet a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Bf.I.417/2012/5.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2012. december 12.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.	Dr. Cserhádi Ágota sk.	Sefta Márta dr. sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.417/2012/5. számú ítélete és a Gyulai Törvényszék 13.B.41/2011/155. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős, és mindkét vádlott esetében fel nem függesztett részében végrehajtható.

Szeged, 2012. december 12.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke